

A nagy sikerű, szívmelengető tévésorozat regényalapja

Gyógyír a lovak és a szív sebeire

Szabadulás

*fine
selection*

LAUREN BROOKE

3.

Szabadulás

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

Hálás köszönettel Linda Chapmannek

*Szeretettel és köszönettel ajánlom e könyvet
Pippa le Quesne-nek,
aki Heartlandot igazán különleges helyé varázsolta*

Első fejezet

— A NYA NEM JÖN VISSZA, PEGAZUS – magyarázta Amy kedvesen az öreg, szürke lónak. – Soha többé nem jön vissza.

Tudta, hogy a szavak semmit sem jelentenek az állatnak, mégis nehezeére esett kiejteni őket – nehezeére esett megmagyarázni a történeteket.

A tragikus balesetet követő hetekben Pegazus végig Marion Fleminget várta, vágyakozva állt az ajtajánál a heartlandi istállóban, és egészen sötétedésig bámulta az utat.

Az elmúlt néhány napban Amy másfajta változást is észrevett anyukája kedvenc lován. Pegazus fásulttá és csendessé vált. Már nem nézett ki az ajtaja fölött, inkább visszahúzódott a bokszt hátsó részébe, fejét leszegte, szeme fénytelenne vált. Úgy tűnt, többé már nem várja Mariont, minden remény elszállt belőle. Amynek nagyon fájt, hogy így kell őt látnia. Arcát a ló fejéhez nyomta.

Pegazus halkan prüszkölt, majd busa fejét a lány mellkasának támasztotta.

Amy lehunyta a szemét. Bár a hatalmas lovat letaglózta a bánat, még mindig élettel töltötte meg az istállót. Amy most is biztonságban, nyugalomban érezte magát mellette. Pegazus ugyanazt a harmóniát sugározta magából, amit korábban a világ minden táján. Ez tette őket a leghíresebb díjugrató párossá Amy apjával.

Csakhowy annak már jó ideje. Akkoriban Amy még Angliában lakott, és az apukája is az élete részét képezte. Heartland még nem is létezett. Amy enyhén megrázta a fejét. Már nem az a lány volt, mint akkor.

Egy távolban kinyíló ajtó hangja megakasztotta Amy gondolatait. Pusztit nyomott Pegazus sötétszürke orrára, majd az ajtóhoz lépett. Láta, ahogyan a nővére, a vékony, szőke hajú Lou maga mögött hagyja a deszkaborítású házat. Nagypapa is ott lépdelt mögötte, kezében bőrröndöt tartott.

Amy kinyitotta a bokszejtőt.

– Máris indulsz, papa? – kiáltotta.

Jack Bartlett megállt a kocsinál, és bólintott.

– Igen, drágám. Ha most elindulok, még sötétedés előtt odaérhetek.

Amy a kocsizhoz sietett.

– Üdvözlöm Glent és Sylviát!

Karját nagypapa nyaka köré fonta, és szorosan átölelte őt, mélyet szippantva az ismerős bőr- és szappanillatból.

– Ne felejs el felhívni, amikor megérkezel! – kötötte Lou nagypapa lelkére, miközben cuppanós pusztit nyomott az arcára.

Jack Bartlett egyik lányról a másikra nézett, öreg arcán ráncokba gyűrődött a bőr az aggodalomtól.

– Biztosak vagytok benne, hogy minden rendben lesz? Annyi minden történt az utóbbi időben, nem is tudom, menjek-e.

– Nem lesz semmi baj – jelentette ki Lou, majd kék szemét Amyre emelte. – Igaz?

– Így van! – vágta rá Amy. – És egyébként is, papa, menned *kell*. Tudod, mennyire örül majd neked Glen és Sylvia.

Jack Bartlett nem vitatkozott. Minden évben eltöltött egy hónapot a testvérével, Glennel, és a sógornőjével, Sylviával. Amikor Amy fiatalabb volt, ő is mindig vele tartott Tennesseebe.

Nagyapa arcán még mindig aggodalom ült.

– Biztos, hogy el tudjátok látni a munkát, amíg nem vagyok itt? – kérdezte. – Már így is túl vagyunk terhelve.

– Ezt már ezerszer átbeszéltük, papa! – jelentette ki Lou gyakorlatiasan. – Tudod, hogy jövő héten jön a barátnőm, Marnie. Ő is segít majd, és Ty is felajánlotta, hogy túlórázik.

– És megengedhetjük ezt magunknak? – aggodalmaskodott Jack Bartlett.

Amy látta, hogy nagyapa szemráncai elmélyülnek, amikor végiggondolta, hogy többet kell majd fizetniük Tynak, Heartland lovaszinasának a túlóráért.

– Majd megoldjuk – jelentette ki Lou, majd mielőtt nagyapa ismét megszólalhatott volna, határozottan ráparancsolt. – Menj már, papa!

Gyorsan megölelte, és kinyitotta neki a kocsii ajtaját.

– Ki tudja, talán meg akartok szabadulni tőlem – dobta be nagyapa a bőröndjét a csomagtartóba, és beszállt a volán mögé.

– Lehet – vigyorodott el Amy. – Micsoda bulikat rendezünk majd, amíg nem vagy itt! Igaz, Lou?

Erre nagyapa is elvigyorodott.

– Jól hangzik. Lehet, hogy mégis maradok. – Lou arckifejezése láttán gyorsan hozzátette: – Jól van, na, jól van! Megyek már!

Nagypa beindította a kocsit, Amy és Lou pedig hátralépett. Lelkesen integettek, miközben az autó végiggurult a hosszú, kanyargós bekötőúton.

– Hát – szólalt meg Lou, miközben a porfelhőbe vesző autót figyelte –, úgy tűnik, kettesben maradtunk.

Hirtelen telefoncsörgés hallatszott a házból. Lou szeme felcsillant.

– Talán egy új ügyfél az! Megyek, felveszem – sietett be.

Amy körülnézett az udvaron. Balra, elöl egy hatállásos istálló állt. A fehér festék kezdett lemállani az ajtókról, a fa ajtókeretet pedig sok-sok különböző lakó rágcshalta már meg az elmúlt évek során. Az itatóvályút széna- és szalmaszálak díszítették, ahogyan az ajtók előtti talajt is. Amy felsóhajtott. Fel kellett söpörni az udvart, a hátsó istálló pedig még rosszabb állapotban volt.

Átnézett az úton a legelőre. Különböző színű és nagyságú lovak valamint pónik legelésztek békésen a szeptemberi napsütésben. Amy szíve repesni kezdett a látványra. Tudta, ha Heartland nem lenne, ezeknek a lovaknak és póniknak a nagy részét elaltatták volna. Az egészséges, elégedett állatok látványa már önmagában elég volt ahhoz, hogy megérje a fáradságos és kemény munkát.

Tizenöt ló volt Heartlanden, ebből tizenkettőt megmentettek; korábban bántalmazták vagy elhanyagolták őket. Amyék begyógyították az állatok lelki sebeit, hogy új otthont kereshessenek nekik. Három ló bértartásban volt náluk, a gazdájuk azért küldte őket ide, hogy kigyógyítsák a viselkedési zavarukból.

És persze rajtuk kívül ott volt még Pegazus. Amy apukájának a lova volt egészen addig, amíg egy díjugrató balesetet követően Amy apja elhagyta a feleségét és a családját. Ezután Pegazus Amy anyukájának adta a szívét. Amy az utolsó boksztüres ajtajára pillantott. Szegény Pegazus... Marion nélkül elveszettnek tűnt.

Kinyílt a hátsó ajtó, és Lou kilépett az udvarra.

– Bértartás után érdeklődtek? – kíváncsiskodott Amy, de már beszéd közben látta a nővére arcán, hogy mi a válasz.

– Nem. Téves hívás – sóhajtott Lou az udvart kémelve. – Hamarosan meg kell tölteni azt a három üres állást, Amy. Csak a bértartásban lévő lovakból van bevételünk.

Amy bólintott. Heartland a problémás lovak gazdáitól kapott pénzből finanszírozta a többi ló mentését.

– Egyszerűen nem értem, hova lettek az érdeklődők – szólalt meg Lou ismét a homlokát ráncolva. – Miután Nick Halliwell elkezdett ajánlani minket, jó páran telefonáltak. Most meg semmi.

– Rácsöröghettek Nickre, hátha tud valakit, akinek segítségre van szüksége – vetette fel Amy.

Nick Halliwell egy híres díjugrató volt. Két hónappal ezelőtt Amy kigyógyította az egyik tehetséges, fiatal lovát a lószállító trélerrektől való félelméből, és Nick azóta több ismerősének is ajánlotta Heartlandet.

– Egy próbát megér – bólintott Lou.

Csakhowy amikor Amy felhívta Nick Halliwell farmját, kiderült, hogy a férfi épp külföldre utazott versenyezni.

– Még legalább három hétig nem jön haza – magyarázta Nick asszisztense.

Amy sóhajtvá letette a telefont.

– Hát, ez nem jött be – fordult a konyhaasztalnál ülő Lou felé.

– Egyszerűen nem fér a fejembe – vont a szemöldökét Lou.

– Most már egy hete egyetlen érdeklődőnk sem volt.

Valóban különös, ismerte el Amy magában. *Tényleg* ritkaságszámba ment, hogy egy egész hétig senki se keresse őket. Különös érzés lett úrrá rajta, de lerázta magáról.

– Minden rendben lesz! – jelentette ki, és igyekezett pozitívan hozzáállni.

– Remélem, igazad van – felelte Lou. – Ha hamarosan nem indul be az üzlet, gondok lesznek. – Felsőhajtott, majd felállt. – Hát, akkor legjobb lesz, ha megyünk, és rendbe tesszük anya szobáját.

Amynek elakadt a lélegzete. *Anya szobája*. A szavak visszhangot vertek a fejében. Marion Fleming hálósobája a halála napja óta érintetlen volt, azonban most, hogy Lou barátnője, Marnie Gordon pár hetet Heartlanden fog tölteni, kellett a hely. Lou úgy döntött, ideje kipakolni.

– Biztos nem tart soká – magyarázta, miközben Amy követte őt az emeletre. – Arra gondoltam, hogy két kupacba gyűjtjük majd a dolgokat, lesz egy megtartandó és egy kidobandó.

Kinyitotta a szoba ajtaját, majd belépett.

Amy megtorpant az ajtóban. Az anyukája halála óta kerülte ezt a helyiséget, és most az ismerős tárgyak látványa, valamint az anyukája parfümjének enyhe illata felszakította a sebeket. Igyekezett úrrá lenni az érzelmein. Három hónap telt el a baleset óta, és bár a veszteség kínzó fájdalma már valamelyest enyhült, időnként a legapróbb dolog is képes volt bánatossá tenni.

– Na – szólalt meg Lou, miközben odalépett egy rakás kartondobozhoz, amiket korábban hozott fel. – Rakjuk ebbe a dobozba azokat a dolgokat, amiket megtartanánk, és ebbe azokat, amiket kidobunk. – Körbesétálta a szobát, majd megköszörülte a torkát. – Kezdhetjük például a szekrénnel.

Amy úgy érezte magát, mintha álmodna, de azért belépett a szobába. A falakat lovas fotók borították, a szék támláján kinti munkára használt kabát hevert, az ágynemű kissé csálén állt, a hajkefe

tüskéi közé pedig hajszálak szorultak. Mintha anya még mindig élne, mintha bármelyik pillanatban beléphetne a szobába.

Lou kinyitotta a tölgyfa szekrényt, és egy pillanatra még őt is megdermesztette az ismerős ruhák látványa. Megérintett egy szoknyát, és Amy látta, hogy nyel egy nagyot. Ám amikor ismét megszólalt, hangja gyakorlatiasan csengett.

– Először válogassuk szét ezeket, mit szólsz? – Ismét tétovázott, majd kihúzott pár blúzt. – Ami jó állapotban van, azt eladományszerítjük, a többi pedig, gondolom, kidobjuk.

– De hát nem dobhatjuk ki anya ruháit! – fakadt ki Amy.

Egymásra néztek. Lou a homlokát ráncolta.

– De kell a hely Marnie dolgainak.

Amy egyelőre képtelen volt elviselni a gondolatot, hogy kidobják az anyukájuk ruháit.

– Nem rakhatnánk valahova máshova? – kérdezte.

Odalépett a ruhásszekrényhez, és kihúzott egy zöld lovaglónadrágot. Összeszorult a gyomra. Eszébe jutott, hogy pár nappal a halála előtt pont ez volt anyán.

Lou engedett.

– De, persze – sóhajtott. – Biztos van hely a pincében.

Nem tartott sokáig elpakolni a ruhákat. Amy összehajtotta a nadrágokat, pólókat és pulóvereket a polcokról, Lou pedig levette anya elegánsabb ruháit a fogasról, és gyorsan, módszeresen dobozokba rakta őket. Amikor az utolsóval is megvolt, megállt.

– Anya kabátja – szólalt meg szinte suttogva. A sötétvörös bélésű, mélykék lovaglókabátot nézte.

Amy látta, hogy a nővére szemébe hirtelen könnyek gyűlnek, amitől az ő szíve is elszorult. Anya tizenkét évvel ezelőtt adta fel a

saját díjugrató karrierjét, azután, hogy Pegazus és apa olyan súlyosan megsérültek. Amy ekkor még csak hároméves volt, és nem igazán emlékezett rá, hogyan éltek. Az ő emlékei azután kezdődtek, hogy az anyukájával Északkelet-Virginiába költöztek nagyapához. Azt persze tudta, hogy a baleset idején már tizenegy éves Lounak rengeteg emléke volt Angliából, és a kabát nyilván előhozta ezeket.

Lou pislogott néhányat gyors egymásutánban, majd óvatosan összehajtotta a kabátot, és a többi ruha tetejére tette. Ezután elkezdte kipakolni a szekrény alját, a cipősdobozokat, a különböző sminkeket és testápolókat.

– Micsoda kupi! – szólalt meg elfúlón.

Amy némán a cipők után nyúlt. Talált közöttük egy dobozt. Kinyitotta.

– Fényképek! – jelentette a két megfakult, kék-arany album és a borítékokba rejtett fotók láttán. Kinyitotta az egyik albumot. – Lou! Hiszen ez te vagy!

Szinte minden képen ugyanaz az aranszín hajú kisgyerek szerepelt, búzavirágkék szeme hatalmasnak tűnt szív alakú arcában.

Lou átnézett Amy válla felett.

– Aha, tényleg.

– És apa meg anya!

Néhány fénykép a szüleiket ábrázolta, különös volt őket ilyen fiatalon látni. Apa magas volt, sötét, göndör hajú. Anya mosolyogva nézett fel rá, alacsonynak és vékonynak tűnt Louéhoz hasonló kék szemével és szőke hajával.

Amy lapozgatni kezdett. Voltak képek a szülei angliai díjugrató pályájáról. A lovak egy elegáns, négyszögletes udvar sötét fából épített istállóiból néztek ki. Akadtak képek apa és anya versenyeiről, anya gyönyörű pej kancájáról, Delilah-ról, és apáról, amint épp

Pegazus hátán ül. Még a nagyjából öt éves Louról is előkerültek fotók, épp egy aprócska, tarka pónin ugratott.

– Minnie-nek hívták – térdelt le Lou mosolyogva Amy mellé. – Aputól kaptam, amikor három éves voltam. Amikor elég idős letél, hogy lovagolni tanulj, mindig rajta akartál gyakorolni, úgy-hogy apu megvette nekem Kincset. – Kinyitotta a másik albumot. – Ó, nézd! Ez akkor készült, amikor megszülettél.

Amy megnézte a babakorában készült képet, majd addig lapozgatta az albumot, amíg talált magáról egy csomó fotót, amin két-éves volt – vékonyka kisgyerek világosbarna hajjal, szürke szemmel. Szinte minden képen vagy egy ló mellett állt, vagy egy lovon ült. Nagyon különbözött Loutól, inkább az apjára ütött.

Lou rámutatott egy képre, amin az egész család rajta volt: mosolyogva ültek a tengerparton egy hatalmas homokvár mellett.

– Ez Spanyolországban készült. Te még csak három éves voltál, én tizenegy.

Amy kíváncsian továbblapozott, szívesen látott volna még több fotót, ám a fényképek sorának hirtelen vége szakadt. Az album többi lapja üresen ásítózott. A nővérére nézett.

– Apu balesete – magyarázta Lou halkan.

Amy magához vette a borítékokat, és kiszórta a fényképeket a földre. Amyről készültek, anyával és nagypapával Heartlanden. Amy nagyjából egy évvel volt idősebb, mint a korábbi képeken, anya pedig rengeteget változott: arca komoly lett, tekintete üresnek tűnt.

– Ez én vagyok – vette a kezébe Lou az egyik képet.

Az angliai bentlakásos iskola bejárata előtt készült, nagyon komolynak tűnt rajta, elegáns egyenruhát viselt, kezében iskolatáskát tartott.

Amy a nővérére pillantott.

– Miért nem jöttél velünk, Lou?

Anyukája megpróbálta elmagyarázni, de ő sosem értette, miért akart Lou az angliai bentlakásos iskolában maradni.

– Mert azt hittem, apa visszajön – felelte Lou.

– De hát anya hónapokig várt – idézte fel Amy Marion szavait. – Azt mondta, hogy csak várt és várt, miután apa elment, de semmi sem történt. – A homlokát ráncolva hozzátette. – Elhagyott minket, Lou.

Lou szeme megvillant.

– Próbálta feldolgozni, hogy soha többé nem lovagolhat versenyszerűen – jelentette ki vitára készen. – Visszajött volna, de anya fogta magát, és elköltözött az országból.

– Persze hogy elköltözött! – kiáltotta Amy. Eszébe jutott az a sok emlék az első néhány Virginiában töltött hónapról, amikor anya annyira zaklatott volt. – Képtelen volt Angliában maradni, minden apára emlékeztette.

– Ha *marad*, akkor ott lett volna, amikor apa visszajön, és újra együtt lehettek volna! – vágta rá Lou.

De hát nem jött vissza! Amy visszanyelte a szavakat. Tudta, hogy ő csak az anyukája szemszögéből ismeri a történeteket, de nem hitte, hogy *van* másmilyen szemszög is, és nem értette, hogy foghatja Lou még mindig az apjuk pártját. Hosszú, ideges várakozással töltött hónapok után Marion a balesetben megsérült Pegazust leszámitva eladta az összes lovat, és hazaköltözött a családi farmra Virginiába. Itt Pegazus gyógyításával foglalkozott, majd lovas menedékké alakította Heartlandet. Olyan lovakat gyógyított, amiknek nem volt hova menniük, és közben a saját érzelmi állapota is fokozatosan javult.

– Amúgy is képtelen lettem volna itt élni – szólalt meg ismét Lou. – Anya elvárta volna, hogy segítsék, hogy részese legyek ennek az egésznek, és egyszerűen képtelen voltam lovakkal foglalkozni az után, ami apával történt.

Amy a sok-sok évre gondolt, amikor alig látta a nővérét, és eszébe jutott, hogy a látogatásai mindig vitába torkolltak, mert semmilyen szinten nem volt hajlandó belefolygni anya munkájába. Most már másképp álltak a dolgok. Anya halála után Lou ráeszmélt, hogy még mindig szereti a lovakat.

Amy egy olyan fényképet szorongatott most, amin Lou hosszú fekete talárban állt, a diplomaosztóján készült, Oxfordban. Mellette ott állt anya és Amy is.

Lou átpillantott a húga válla felett, és elmosolyodott.

– Hihetetlen, hogy anyával egészen Angliáig jöttetek a diplomaosztómra!

– Anya nagyon büszke volt rád, amikor felvettek Oxfordba – magyarázta Amy. – És azután, hogy felhívtad, milyen jó eredménnyel végeztél, azt mondta, hogy ott *kell* lennünk, amikor megkapod a diplomádat. Mindennél fontosabb volt neki, még Heartland-nél is.

Lou meglepettnek tűnt.

– Tényleg ezt mondta? – kérdezte.

Amy bólintott.

– Nem tudtam – vallotta be Lou halkán.

Amy megszorította a nővére karját.

– Nagyon hiányoztál anyának, Lou. Úgy örült, amikor New Yorkban kaptál munkát.

Lou az ajkába harapott.

– De akkor sem látogattalak meg titeket valami sokszor, nem igaz? Ó, Amy, ha máshogy alakultak volna a dolgok...

Elhallgatott. A következő pillanatban összeszedte magát.

– Mindegy, felesleges ilyesmin gondolkozni – jelentette ki határozottan. – Nem lehet folyton csak báncódni, tovább kell lépni.

– Folytatta a holmik bedobozolását. – Gyerünk, fejezzük be a pakolást!

Amy visszarakta a képeket a borítékba, és óvatosan elrakta a fotóalbumokat. A dobozt az ablakhoz vitte. Az ő szobájához hasonlóan ez az ablak is az udvarra nézett. Pegazus még mindig a boksztáblás hátsó részében volt, nem dugta ki a fejét.

– Aggódom Pegazus miatt – fordult Amy Lou felé, aki most az öltözőasztal fiókjait pakolta ki.

– Már említetted, hogy mintha nem lenne önmaga mostanában – felelte Lou.

Amy bólintott.

– A baleset után mindig anyát keresve nézett ki az ajtaja fölött.

– Mintha arra várt volna, hogy hazajön? – találgatott Lou.

– Aha – válaszolta Amy. – Most már nem teszi. Az utóbbi napokban magába fordulva áll a boksztáblás végében. Aggódom miatt, Lou.

– Biztos vagyok benne, hogy rendbe jön – felelte Lou, miközben rátette a fedelet az egyik dobozra.

Amy kinézett az ablakon, és azt kívánta, bár ő is ilyen biztos lenne benne.

– Anya volt a mindene. Nyilván nagyon összezavarodott. Anya hirtelen eltűnt, és nem érti, miért. Biztos ezért olyan kedvetlen.

– Nem tudsz adni neki valamit, ami segítene? – kérdezte Lou.

Amy végigvette a gyógynövényes és egyéb természetes orvoságokat, amiknek a használatát az anyukájától tanulta. Többféle

gyógymódot is ismert a gyász és a veszteség okozta fájdalom feldolgozására.

– Megpróbálom – válaszolta. – Meglátjuk, mit tehetek.

Lou biztatóan rámosolygott, majd kihúzott egy újabb fiókot.

– Biztos visszatér az életkedve.

Néhány percre csendben dolgoztak.

– Szerintem ezeket kidobhatjuk – mondta Lou, miután kihúzta az utolsó fiókot, és előszedett belőle egy halom levelet és képeslapot. Gyorsan átnézte őket. – Csak régi szülinapi üdvözlőlapok és...

Hirtelen elhallgatott. Kihúzott egy borítékot a sok közül.

– Mi az? – kérdezte Amy, amikor a nővére szeme elkerekedett.

Lou nem válaszolt. Amy átnézett a válla felett. A levelet Marionnak címezték, Heartlandre.

– Mi az? – ismételte Amy, nem értette, miért néz Lou olyan különösen a levélre.

– Öt éve érkezett – mondta Lou a bélyegzőt tanulmányozva.

– És? – értetlenkedett tovább Amy.

Lou sápadtan felnézett rá.

– Apa küldte – felelte.

Második fejezet

— AZ *NEM* LEHET! – kiáltotta Amy a Lou kezében lévő borítékra meredve. – Hiszen anya azóta nem hallott felőle, hogy elhagyta őt.

– Hát, ez az ő kézírása – jelentette ki Lou.

Remegő ujjakkal kinyitotta a borítékot, majd kihúzta az egyszerű, fehér papírra írt levelet. Amy látta, hogy a nővére pillantása a feladó címére siklik.

– Angliából küldte. *Angliából!* – Lou nyelt egy nagyot. – Végig ott élt. Tudtam!

– Mit ír? – kérdezte Amy, miközben nővére széthajtotta a levelet, és átfutotta a sorokat.

A nővére egy ideig nem felelt.

– Hiszen akkor még *ott* éltem – suttogetta Lou. Keze a térdére hullott. – Miért nem keresett meg?

– Mi ír? – ismételte Amy.

Türelmetlenül kikapta testvére kezéből a levelet.

– *Drága Marion!* – olvasta fel hangosan.
Hangja el-elcsuklott, miközben folytatta.

Kérlek, jelentkezz, akár csak egy rövidke üzenettel, egy képeslappal – bármivel, csak legyen vége ennek a némaságnak! Tudom, hogy borzalmas dolgot tettem, és hét hosszú évig gyűlöltem is magam miatta mindennap. De kérlek, kérlek, bocsáss meg nekem! Újrakezdhetnénk... Gondolj bele, mennyi mindent elérhetnénk együtt. Hiszen régen is remek csapatot alkottunk, nem igaz? Nyilván ismét így lenne. Egyelőre ennyit írok. Kérlek, mondd meg a lányoknak, hogy szeretem őket, és hiányoznak. Szeretném, ha ismét egy család lehetnénk.

Azóta is ugyanúgy szeretlek.

Tim

Amy a földre ejtette a levelet. Fejében ezernyi gondolat kavargott, miközben Lou felkapta, és ismét olvasni kezdte. Anya hazudott neki. Azt mondta, hogy apa sosem jelentkezett. És most mégis itt egy levél, amiben a bocsánatáért esedezik, és mindent újra akar kezdeni.

Loura nézett. A nővére teljesen elsápadt.

– Miért nem keresett fel? – suttopta. – Én vártam rá. *Én* ott voltam!

Amy tehetetlenül vállat vont. Képtelen volt elhinni. Apa megpróbálta meggyőzni anyát, hogy kezdjék újra. És mit válaszolt vajon anya? Visszaírt egyáltalán? A hajába túrt, úgy érezte, az egész életét és mindazt, amire az épült, most mintha futóhomok nyelné el. Hirtelen minden, amiben eddig biztos volt, képlékenynek tűnt. Vajon mit titkolt még el előle anya? Mit kellene éreznie apa iránt most, hogy olvasta ezt a levelet?

– Nem bánod, ha megtartom? – ragadta ki Amyt a gondolatai közül Lou hangja.

Nővére összehajtotta a levelet, állát határozottan felszegte.

Amy a fejét rázta, csak nagy nehezen találta a szavakat.

– Nem... nekem nem kell. – A nővére nézett. Lou pillantása kifürkészhetetlen volt. – Anya sosem említette.

– Egyikünknek sem – biztosította róla Lou.

Félbehajtotta a borítékot, az ingzsebébe tette, majd visszafordult a dobozokhoz. Amikor megszólalt, hangja ismét energikusan és gyakorlatiasan csengett.

– Gyere, vigyük le a dobozokat!

*

Miután kipakolták anya szobáját, Amy Loura hagyta a porszívózást és a portörést, ő pedig kiment a lovakhoz. Ty szabadnapos volt, és rengeteg elvégzendő feladat várt rá. Ki kellett takarítania öt állást a hátsó istállóban, meg kellett töltenie a vizesvödröket, a szénahálókat, és be kellett hoznia a lovakat a legelőről. Égett a munka Amy keze alatt, így legalább elterelhette a figyelmét. Már maga a gondolat is fura volt, hogy apa leült levelet írni anyának, nem beszélve a levél tartalmáról!

Foglalkozott a három bértartásban lévő lóval: Fecskével, Charlieval és Suttogóval. Megmozgatta Charlie-t és Suttogót az oktatópályán, majd Fecskére fordította a figyelmét. A herélt pej lovat azért hozták Heartlandre, mert félt a közúti forgalomban. Jól teljesített az oktatópályán, és Amy úgy tervezte, hogy most először kilovagol vele. Azonban annyi dolga akadt, hogy kénytelen volt elnapolni a lovaglást. Az órájára pillantott. Egyszerűen nem maradt rá elég idő.

Holnapig várnia kell. Talán Ty is vele tart majd, amikor Amy másnap hazaér az iskolából.

Miközben Amy az oktatópályához vezette Fecskét, azon tűnődött, mennyire hiányzik neki Ty azon ritka alkalmakkor, amikor a fiú szabadnapot vesz ki. Ty tizenöt évesen kezdett el Heartlanden dolgozni, akkoriban még csak részmunkaidőben. Egy évre rá ott hagyta az iskolát, hogy teljes állásban Marion mellett tanulhasson. Csodálatosan viselkedett a balesetet követő hónapokban. Ami azt illeti, Amynek fogalma sem volt, mihez kezdtek volna nélküle. A fiú fáradhatatlanul dolgozott, és pont ugyanannyit tudott a természetes gyógymódokról és a problémás lovak kezeléséről, mint maga Amy.

Etetésidőben Lou kijött segíteni.

– Borzalmasan néz ki az udvar! – jelentette ki, miközben megtöltötték az utolsó vizesvödört.

Amy körbenézett. Most még nagyobb káosz uralkodott, mint szokott – a földet széna- és szalmakupacok borították, az etetővödörök egymás hegyén-hátán heverték a bokszyok ajtaja mellett.

– Nem gond – mondta Amy. – Majd holnap feltakarítjuk.

– De hát holnap iskolába mész! – emlékeztette Lou.

– Majd indulás előtt megcsinálom – felelte Amy. Őt nem zavarta egy kis rendetlenség. Lényeg, hogy a lovakat rendszeresen mozgassák, itassák és etessék. Leporolta a farmernadrágját. – Azt hiszem, több időt fogok tölteni Pegazussal is.

Lou ránézett.

– Megcsináltad a házi feladataidat?

– Majdnem kész van mind – felelte Amy Lou arckifejezése látán. – Csak még be kell fejeznem egy-két dolgot.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Biztos? – kérdezte Lou gyanakvóan.

– Teljesen – lódította Amy kapásból.

A szerszámkamra felé vette az irányt, ahol a gyógyszerszekrény volt. A házi feladatok ráértek. Most sokkal fontosabb, hogy keresen valamit Pegazusnak. Lou visszament a házba, Amyre hagyta az aromaterápiás olajok kiválasztását. Amy előszedett három különböző, a depresszió kezelésére alkalmas olajat, és Pegazus bokszához vitte őket. Odaérve látta, hogy a ló szinte hozzá sem nyúlt az etetőbe öntött ételhez.

Letette a zárt üvegcséket, majd gyengéden masszírozni kezdte Pegazus fejét – apró, könnyed köröket írt le az ujjával. Ezt a módszert T-érintésnek nevezték, az anyukájától tanulta. Amy ujjai végigsiklottak Pegazus fülén, majd le a fején, figyelt, hol esik jól az átlatnak az érintése. Pegazus lassanként elengedte magát.

Amy abbahagyta a masszírozást, és megpuszilta a ló orrát. Le-csavarta az első üvegcsé tetejét, majd megszagoltatta Pegazussal az olajat. Feszülten figyelte, hogyan reagál. Pegazus hátracsapta a fülét, és elfordította a fejét. Amy meglepődött. Narancsvirágolaj volt, az egyik leghatásosabb gyógyír a bánatos, veszteségtől szenvedő lovak számára. Ám Marion úgy tartotta, hagyni kell, hadd válasz-szák ki a lovak, melyik orvosságot szeretnék, így hát Amy elfo-gadta a szürke ló döntését, és odanyújtotta a második üvegcsét, a cickafarkolajat. Pegazus ismét elfordította a fejét. Amy enyhén fel-vont szemöldökkel kínálta fel a harmadik üvegcsét. Pegazus meg-szaglászta, majd megemelte az ajkát, mintha nevetne. Szerette vol-na megkaparintani az üvegcsét.

– Nem szabad! – figyelmeztette Amy, és gyorsan rákulcsolta az ujjait.